

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 3Tos/91/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2313010688
Dátum vydania rozhodnutia: 20. 07. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Rastislav Kresl
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2023:2313010688.1

Uznesenie

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Rastislava Kresla a sudcov JUDr. Kataríny Stanislavskej a JUDr. Ladislava Révesa, v trestnej veci odsúdeného A. B., nar. XX.XX.XXXX, pre prečin zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 2 Trestného zákona, o premene trestu povinnej práce, o sťažnosti odsúdeného proti uzneseniu Okresného súdu Trnava zo dňa 24.03.2023, č. k. 3Nt/54/2018-81, na neverejnom zasadnutí konanom dňa 20.07.2023 v Trnave, takto

rozhodol:

Podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku sťažnosť odsúdeného A. B., nar. XX.XX.XXXX v C., zamietla.

odôvodnenie:

Napadnutým uznesením Okresný súd Trnava rozhodol podľa § 55 ods. 4 Trestného zákona tak, že u odsúdeného A. B., nar. XX.XX.XXXX v C., bytom D. XXX, zvyšok nevykonaného trestu povinnej práce vo výmere 214 (dvestoštrnásť) hodín uloženej rozsudkom Okresného súdu Nitra sp. zn. 4T/128/2012 z 27. mája 2013 vo výmere 250 (dvestopäťdesiat) hodín premenil na nepodmienečný trest odňatia slobody vo výmere 107 (stosedem) dní. Zároveň podľa § 55 ods. 4 Trestného zákona v spojení s § 48 ods. 2 písm. a) Trestného zákona zaradil odsúdeného na výkon trestu odňatia slobody do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

Okresný súd v odôvodnení napadnutého uznesenia poukázal na to, že v danom prípade boli splnené zákonné podmienky na premenu nevykonanej časti trestu povinnej práce na nepodmienečný trest odňatia slobody. Podstatnou skutočnosťou v prejednávanej veci je to, že odsúdený mal v zmysle dohody o zabezpečení trestu povinnej práce vykonávať trest povinnej práce v rozsahu minimálne dvadsať hodín mesačne. Z časového plánu výkonu trestu povinnej práce vyplýva, že odsúdený vykonal v mesiaci august 2018 dvanásť hodín, v mesiaci september 2018 sedem hodín a v mesiaci október 2018 jedenásť hodín, teda už v priebehu týchto troch mesiacov odsúdený ani raz nevykonal trest povinnej práce v rozsahu aspoň dvadsať hodín. Napriek tomu poskytovateľa práce oznámenie probačnému a mediačnému úradníkovi o nevykonaní trestu povinnej práce odsúdeným v plnej výmere odložil a napokon napriek príslubom zo strany odsúdeného k vykonaniu zvyšku trestu povinnej práce nedošlo. Je evidentné, že poskytovateľ práce sa i po uplynutí ročnej lehoty na vykonanie trestu povinnej práce odsúdeným od nariadenia jej výkonu tunajším súdom snažil čo najviac vyjsť odsúdenému v ústrety. Pri prepočte nevykonaného zvyšku trestu povinnej práce odsúdeným na nepodmienečný trest odňatia slobody v pomere dve nevykonané hodiny trestu povinnej práce k jednému dňu nepodmienečného trestu odňatia slobody bolo najprv potrebné upraviť počet nevykonaných hodín trestu povinnej práce na párne číslo, nakoľko zo znenia § 55 ods. 4 Trestného zákona vyplýva, že súd nemôže nariadiť poldeň nepodmienečného trestu odňatia slobody. Súd vychádzal z toho, že odsúdený z trestu povinnej práce uloženej rozsudkom Okresného súdu Nitra vo výmere 250 (dvestopäťdesiat) hodín vykonal 36 (tridsaťšesť) hodín. Je vhodné dodať, že pokiaľ mal odsúdený naozaj záujem o výkon trestu povinnej práce, vďaka nerozhodnutiu súdu na verejnom zasadnutí v roku 2019 mal odsúdený niekoľko rokov navyše na to, aby ju vykonal. Len ťažko si totiž predstaviť, že ak by odsúdený v priebehu rokov 2020, 2021 a 2022 vykonal zvyšok trestu povinnej práce, tak by súd rozhodol o premene zvyšku trestu

povinnnej práce na nepodmienečný trest odňatia slobody z dôvodu nevykonania trestu povinnnej práce v lehote jedného roka od nariadenia jej výkonu. K vykonaniu trestu povinnnej práce odsúdeným v celej výmere nedošlo a to jeho dostatočne preukázaným zavinením. Vo svetle uvedeného pri rozhodovaní o návrhu probačnej a mediačnej úradníčky na premenu nevykonaného zvyšku trestu povinnnej práce na nepodmienečný trest odňatia slobody nemôže prevážiť nad zavinením odsúdeného na nevykonaní trestu povinnnej práce v plnom rozsahu to, že odsúdený viedol riadny život počas výkonu trestu povinnnej práce a splnil uložené povinnosti a obmedzenia v rozhodnutí, ktorým mu bol uložený trest povinnnej práce. Podľa názoru súdu odsúdený zavinené nevykonané práce v určenom rozsahu, čím boli splnené pojmové znaky a zákonné podmienky § 55 ods. 4 Trestného zákona v spojení s § 8 ods. 2 zákona o výkone trestu povinnnej práce, a preto bolo rozhodnuté o premene nevykonanej časti trestu povinnnej práce na nepodmienečný trest odňatia slobody.

Proti tomuto uzneseniu podal, ihneď po vyhlásení uznesenia, sťažnosť odsúdený A. B. (č. I. 80 spisu), ktorú do rozhodnutia sťažnostného súdu bližšie písomne odôvodnil prostredníctvom obhajcu osobitným písomným podaním (č. I. 87-88).

V písomne podanej sťažnosti odsúdený prostredníctvom obhajcu namietal (skrátene), že považuje rozhodnutie súdu prvej inštancie za nesprávne a tendenčné, ktoré jednostranne a účelovo hodnotí jednotlivé dôkazy. Súd prvej inštancie dospel k záveru, že trest povinnnej práce nebol vykonaný z dôvodu zavineného správania odsúdeného. Dôkazom mala byť predovšetkým správa z obce D. zo dňa 19.07.2019, že nejavil záujem o vykonanú prácu. Táto správa obce D. bola aj negovaná ďalšími oznámeniami obce zo dňa 15.10.2019 a zo dňa 17.01.2020, kedy obec potvrdila, že prácu odsúdenému nepridievala. Súd prvej inštancie týmto oznámeniam obce nevenoval prakticky žiadnu pozornosť a len stroho konštatoval, že z týchto oznámení nevyplýva dôvod neposkytovania práce. Táto skutočnosť ale predsa nemôže byť na ujmu odsúdeného a nemôže sa vykladať ani v jeho neprospech. Odsúdený pritom na pojednávaní tvrdil, že o prácu záujem mal, ale starosta mu vždy uviedol, že práca nie je. Nie je potom zrejmé, prečo súd prvej inštancie takto účelovo v neprospech odsúdeného vykladá predložené dôkazy a žiadnym spôsobom sa nepokúsil vzájomné rozpory odstrániť.

V ďalšom namietal, že nemožno ani súhlasiť s tým, že dôvod nepridelenia práce vyplýva z oznámenia obce D. zo dňa 19.07.2019, pretože oznámenie zo dňa 15.10.2019 a dňa 17.01.2020 na toto prvé oznámenie vôbec neodkazuje ani ho iným spôsobom nespomína. Takéto domýšľanie si súvislostí je preto neprípustné. Obec D. pritom opakovane uviedla, že prácu nepridievala po voľbách, kedy došlo k zmene starostu. Tieto rozporuplné vyjadrenia obce sami o sebe vnášajú pochybnosti o tom, kto zaviniel nevykonanie trestu povinnnej práce. Pochybnosti o zavinení nevykonania trestu povinnnej práce vnáša aj fakt, že výpoveď odsúdeného na verejnom zasadnutí nebola nijakým spôsobom spochybňovaná (že chcel pracovať, ale starosta tvrdil, že nemá pre neho robotu) a táto výpoveď súčasne spochybňovala obsah oznámenia obce zo dňa 19.07.2019 a následne aj z roku 2022. Výpoveď odsúdeného je súčasne v súlade s oznámeniami obce zo dňa 15.10.2019 a dňa 17.01.2020. Obec D. ako poskytovateľ práce mal súčasne podľa dohody o zabezpečení povinnnej práce povinnosti, napr. bezodkladne oznamovať neúčast' odsúdeného na vykonaní práce. Aj v tomto smere súd prvej inštancie celkom tendenčne obhajuje porušovanie povinností zo strany obce D. na úkor odsúdeného, kedy súd dokonca tvrdí, že toto porušovanie sa malo diať na prospech odsúdeného a v jeho ústretu. Obhajoba nevidí nič logické na tom, aby obec porušovala povinnosti vyplývajúce z Dohody vo vzťahu k súdu a neskôr mala uvádzať rozporuplné informácie o dôvodoch nevykonania trestu povinnnej práce. Obec D. tieto povinnosti (čl. VI ods. 1 dohody) neplnila jednoducho z dôvodu, že prácu odsúdenému nepridievala, čo neskôr potvrdila vo svojich dvoch vyjadreniach. Ak by predsa odsúdený nepokračoval v prácach alebo by ich odmietal, obec bola povinná to bezodkladne oznámiť, pretože táto povinnosť jej jednak vyplývala zo zmluvy a jednak by tým sama obec „utrpela“, pretože by neboli bezplatne vykonané tie práce v prospech obce, ktoré mal odsúdený vykonať. Javí sa teda nepravdepodobná teória o tom, že obec D. na svoj úkor (t. j. na úkor vlastného zveľaďovania) a v prospech obvineného porušovala ustanovenia dohody a následne súdu uvádzala rôzne skutočnosti ohľadom prác.

Poukazujúc na napadnuté uznesenie vyslovil nesúhlas s tým, že pokiaľ by mal odsúdený záujem vykonať prácu, mal niekoľko rokov navyše, aby ju vykonal. Toto tvrdenie súdu odporuje vykonaným dôkazom, a to výpovedi odsúdeného, ktorý uviedol, že práca mu zo strany starostu nebola pridelená, ako aj oznámenia obce z roku 2019 a 2020, podľa ktorých obec sama práce nepridievala. Je potom ťažko predstaviteľné, ako mal odsúdený práce vykonať, ak mu obec žiadnu prácu nedala. Obec D. teda bola pasívnym účastníkom ako vo vzťahu k odsúdenému (nepridelenie práce) ako aj vo vzťahu k súdu (neplnenie si informovaných povinností, ktoré vyplývajú z dohody – ak teda súd prvej inštancie tvrdí, že obec prácu mala, ale odsúdený ju odmietal). Vzhľadom na všetky skutočnosti a dôkazy nachádzajúce sa v spise mal podľa jeho názoru súd aplikovať zásadu in dubio pro reo.

Odsúdený tiež poukázal na to, že rozhodnutie o premene trestu povinnej práce na trest odňatia slobody je v tomto prípade nespravodlivé, najmä vzhľadom na to, že odsúdený bol potrestaný trestným rozkazom Okresného súdu Nitra zo dňa 27.05.2013, sp. zn. 4T/128/2012, právoplatným dňa 29.05.2013. Výkon trestu bol odsúdenému nariadení uznesením zo dňa 29.06.2018, teda po viac ako 5 rokoch odo dňa právoplatného odsúdenia. Už v tomto čase bolo možné upustiť od vykonania trestu povinnej práce (ustanovenie § 7 ods. 1 zákona č. 528/2005 Z. z.), nakoľko uložený trest by sa mišľal účinkom. Pokiaľ už v roku 2018 uplynulo viac ako 5 rokov od uloženia trestu a bolo možné od neho upustiť, o to viac je potrebné a spravodlivé o ďalších 5 rokoch rozhodnúť o tom, že nevykonaná časť trestu povinnej práce sa nepremení na trest odňatia slobody. Okrem toho, že nevykonanie trestu povinnej práce nezavinil odsúdený, je takéto rozhodnutie súdu absolútne nespravodlivé a popiera účel trestného konania. Poukazujúc na dôvodovú správu k zákonu č. 321/2018 Z. z. uviedol, že ak bol teda trest povinnej práce nariadení po 5 rokoch odo dňa jeho uloženia, bol celkom zjavne kontraproduktívny a neplnil svoj účel ani cieľ. To sa následne premieta aj do ďalšieho rozhodovania súdu o premene trestu povinnej práce na trest odňatia slobody. Opätovne treba zdôrazniť, že k rozhodnutiu o premene trestu došlo po 5 rokoch od jeho nariadenia a celkovo po 10 rokoch od rozhodnutia o vine za trestný čin. Vo veci odsúdeného nešlo pritom ani o závažný trestný čin a ani samotný uložený trest (resp. hroziaci trest, ktorý by musel odsúdený vykonať po premene) bol relatívne nízky. Preto jeho výkon po tak dlhej dobe nemožno akceptovať. Len pre porovnanie odsúdený poukazuje na to, že premlčacia lehota trestného stíhania vo vzťahu trestnému činu, pre ktorý bol odsúdený, by bola 3 roky a premlčacia lehota výkonu trestu 5 rokov. Odsúdený tiež poukázal na skutočnosť, že vo veci nebola dodržaná 90 dňová lehota na rozhodnutie. Porušenie tejto povinnosti nemôže mať negatívne dôsledky pre odsúdeného.

Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti odsúdený žiadal sťažnostný súd, aby napadnuté uznesenie zrušil.

Prokurátor sa ihneď po vyhlásení uznesenia vzdal práva na podanie sťažnosti (č. I. 80 spisu).

Podľa § 192 odsek 1 Trestného poriadku, pri rozhodovaní o sťažnosti preskúma nadriadený orgán

a) správnosť výrokov napadnutého uznesenia proti ktorým sťažovateľ podal sťažnosť

b) konanie predchádzajúce týmto výrokom napadnutého uznesenia.

Krajský súd v Trnave na podklade podanej sťažnosti preskúmal v zmysle citovaného ustanovenia § 192 odsek 1 Trestného poriadku správnosť výrokov napadnutého uznesenia, proti ktorým sťažovateľ podal sťažnosť, i konanie predchádzajúce týmto výrokom a tak zistil, že sťažnosť odsúdeného nie je dôvodná. Krajský súd, po splnení prieskumnej povinnosti, v prvom rade z pripojeného spisu okresného súdu zistil, že:

- rozsudkom Okresného súdu Nitra zo dňa 27.05.2013, sp. zn. 4T/128/2012, právoplatným dňa 29.05.2013, bol odsúdený A. B. uznaný za vinného z prečinu zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 2 Trestného zákona a bol mu (okrem iného) uložený i trest povinnej práce vo výmere 250 (dvestopäťdesiat) hodín, ktorý bol povinný vykonať najneskôr do 1 (jedného) roka od nariadenia výkonu trestu;

- u odsúdeného A. B. bolo vydané nariadenie výkonu trestu povinnej práce vo výmere 250 hodín dňa 29.06.2018 po prejednaní podmienok výkonu trestu povinnej práce a poučení odsúdeného dňa 29.06.2018;

- z hodnotenia výkonu trestu povinnej práce vypracovaného probačnou a mediáčnou úradníčkou (č. I. 19-20 spisu) vyplýva, že odsúdený trest povinnej práce v plnom rozsahu nevykonával, odpracoval 30 hodín;

- z hodnotenia trestu povinnej práce vypracovaného starostom obce (č. I. 22 spisu) vyplýva, že odsúdený si odpracoval len časť trestu povinnej práce v roku 2018. V nastávajúcom roku po viacerých prísluboch sa neodstavil k výkonu trestu povinnej práce. Počas výkonu TPP s odsúdeným neboli žiadne problémy, celkové správanie odsúdeného bolo slušné a bezproblémové;

- zo správy starostu obce D. (č. I. 41 spisu) vyplýva, že od začiatku kalendárneho roku 2019 obec D. nepridelovala odsúdenému žiadnu prácu, teda v tomto období nebola odsúdenému práca zo strany obce poskytovateľa práce určená;

- v odpovedi na výzvu starosta obce D. (č. I. 54 spisu) oznámil, že v roku 2018 si odsúdený určitú časť trestu odpracoval, no nakoľko po voľbách do samosprávy obcí v roku 2018 prišlo k zmene na poste starostu, v roku 2019 nebola odsúdenému žiadna práca zo strany obce pridelená;

- v odpovedi na výzvu starosta obce D. (č. I. 59 spisu) oznámil, že v roku 2018 si odsúdený určitú časť trestu dopracoval, v trvaní približne 30-35 hodín. Nakoľko po voľbách do samosprávy obcí v novembri 2018 prišlo k zmene na poste starostu, nebola odsúdenému prideloovaná žiadna práca počas ďalšieho obdobia z dôvodu nejavenia záujmu odsúdeného o vykonanie zvyšku povinnej práce, ktorá mu bola súdom uložená;

- z odpisu Centrálnej evidencii správnych deliktov a priestupkov vyplýva, že odsúdený sa počas doby výkonu trestu povinnej práce dopustil (dňa 06.11.2018) priestupku proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky (jazda bez použitia bezpečnostného pásu), za ktorý mu bola uložená bloková pokuta vo výške 20,- eur;

- z odpisu Registra trestov vyplýva, že rozsudkom Okresného súdu Nitra sp. zn. 3T/87/2019 z 11.01.2022, právoplatným 11.01.2022, bol odsúdenému za spáchanie prečinu zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1 Trestného zákona uložený trest odňatia slobody vo výmere 3 (tri) mesiace s podmieneným odkladom výkonu na skúšobnú dobu v trvaní dvanásť mesiacov do 12.01.2023.

Podľa § 422 Trestného poriadku, výkon trestu povinnej práce upravuje osobitný zákon.

Podľa § 55 ods. 4 Trestného zákona, ak odsúdený v čase výkonu trestu povinnej práce nevedol riadny život alebo zavinene nevykonával práce v určenom rozsahu, alebo nespĺnil uložené obmedzenia alebo povinnosti, súd premení trest povinnej práce alebo jeho zvyšok na trest odňatia slobody tak, že za každé dve hodiny nevykonanej práce nariadi jeden deň nepodmienečného trestu odňatia slobody a zároveň rozhodne o spôsobe výkonu tohto trestu.

Vzhľadom na vykonané dokazovania okresným súdom aj krajský súd konštatuje, že odsúdený mal subjektívnu vedomosť o tom, že je povinný v Slovenskej republike vykonať si trest povinnej práce, ktorý mu bol uložený rozsudkom Okresného súdu Nitra zo dňa 27.05.2013, sp. zn. 4T/128/2012, právoplatným dňa 29.05.2013. Výkon tohto trestu bola jeho elementárna povinnosť, ktorá mala prednosť pred inými jeho povinnosťami. Napriek tomu v stanovenej lehote celý trest nevykonával, ale naopak ho prestal svojvoľne vykonávať a ani probačnú a mediačnú úradníčku viac nekontaktoval, aby ju prípadne informoval o zmene pobytu alebo o tom, že by sa na jeho strane vyskytli prekážky, ktoré by mu vo vykonávaní trestu odňatia slobody bránili. O možnosti premeny trestu povinnej práce na trest odňatia slobody bol odsúdený poučený. Súčasne sa dopustil v období jedného roka od nariadenia výkonu trestu spáchania priestupku, čo nemožno hodnotiť inak, ako že nevedol riadny život.

Takéto konanie odsúdeného svedčí jednoznačne o jeho ľahostajnom prístupe k uloženému trestu povinnej práce, keď nemal absolútne žiadnu snahu si trest v určenej lehote vykonať celý. Správne preto okresný súd skonštatoval, že odsúdený zavinene nevykonával zvyšok trestu povinnej práce, keďže ho nevykonával v dôsledku svojho vlastného rozhodnutia a nie na základe okolností nezávislej od jeho vôle. Z týchto dôvodov dospel krajský súd k rovnakému záveru ako okresný súd, že náprava odsúdeného bude náležite zabezpečená práve nariadením nepodmienečného trestu odňatia slobody.

Zároveň v súlade so zisteným skutkovým stavom okresný súd správne rozhodol, keď premenil zvyšok nevykonaného trestu povinnej práce vo výmere 214 hodín na trest odňatia slobody v trvaní 107 dní, keď podľa § 55 ods. 4 Trestného zákona za každé dve hodiny nevykonaného trestu povinnej práce nariadil jeden deň nepodmienečného trestu odňatia slobody, ktoré do jedného roka od nariadenia výkonu trestu nevykonával.

Rovnako správne je aj zaradenie odsúdeného na výkon trestu odňatia slobody do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia v zmysle podľa § 48 ods. 2 písm. a) Trestného zákona, nakoľko odsúdený v posledných desiatich rokoch pred spáchaním trestného činu nebol vo výkone trestu odňatia slobody.

Poukazujúc na sťažnostné námietky odsúdeného krajský súd opätovne zdôrazňuje, že pri svojej prieskumnej povinnosti, tak ako aj okresný súd, zistil, že odsúdený trest povinnej práce v celom rozsahu zavinene nevykonával. Po nástupe na výkon povinnej práce dňa 20.07.2018 sa už od 14.10.2018 k ďalšiemu výkonu práce nedostavil, pričom svoju neprítomnosť žiadnym spôsobom neospravedlnil nielen poskytovateľovi práce, ale ani probačnému a mediačnému úradníkovi. O tejto povinnosti bol pritom osobitne poučený. Aj keď odsúdený na verejnom zasadnutí ako i v sťažnostných námietkach poukázal na to, že o prácu záujem mal, ale starosta mu vždy uviedol, že práca nie je, tak toto tvrdenie sa ukázalo ako nepravdivé najmä zo správy starostu obce D. (č.l. 59 spisu), z ktorých rezultuje tá skutočnosť, že nakoľko po voľbách do samosprávy obcí v novembri 2018 prišlo k zmene na poste starostu, nebola odsúdenému pridelená žiadna práca počas ďalšieho obdobia z dôvodu nejavenia záujmu odsúdeného o vykonanie zvyšku povinnej práce, ktorá mu bola súdom uložená. Táto správa potom vyvracia akékoľvek pochybnosti, na ktoré poukázal odsúdený vo svojej sťažnosti.

Krajský súd potom ani ďalšie sťažnostné námietky odsúdeného nepovažuje za dôvodné. Rozhodne tak v jeho prípade nemožno hovoriť o neprimeranej tvrdosti zákona a nespĺnení účelu trestu, najmä keď mu tento trest bol nariadený ešte v roku 2018, a teda mal dostatočný časový priestor na to, aby ho mohol vykonať v celom rozsahu. Navyše, ani Trestný poriadok, ani žiadne ustanovenie zákona č. 528/2005 Z.z. o výkone trestu povinnej práce, neobsahujú ustanovenia, ktoré by ukladali súdu povinnosť rozhodnúť v trojročnej, resp. v päťročnej lehote tak, ako to uviedol vo svojej sťažnosti odsúdený. Rozhodnutie o premeny trestu povinnej práce na trest odňatia slobody, nie je právnymi normami časovo

limitované, teda zákon nespája nevydanie takého rozhodnutia o premene trestu v konkrétnom čase s takým následkom, ako je to napr. pri rozhodnutí o osvedčení sa odsúdeného po uplynutí skúšobnej doby stanovenej pri povolení podmiennečného odkladu výkonu trestu odňatia slobody (§ 50 ods. 5, ods. 6 Trestného zákona).

Pokiaľ odsúdený navrhol, že bolo možné upustiť od vykonania trestu povinnej práce, naopak v tejto súvislosti krajský súd poukazuje na to, že súd môže rozhodnúť o upustení od vykonania trestu povinnej práce v prípade takých okolností, ktoré by bránili k výkonu trestu, ale aj v prípade, ak sa v lehote do 3 rokov od právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa uložil trest povinnej práce, nezačalo s výkonom povinných prác a túto situáciu odsúdený nezavinil. V danom prípade však odsúdenému bol nariadený výkon trestu povinnej práce, odsúdený aj časť z neho vykonal, avšak následne ho prestal svojvoľne vykonávať a nielen poskytovateľovi práce, ale ani probačnú a mediačnú úradníčku viac nekontaktoval, aby ich informoval napr. o objektívnych okolnostiach, ktoré by mu vo vykonávaní trestu odňatia slobody bránili. Uvedený prístup odsúdeného svedčí o tom, že nebola naplnená hypotéza ust. § 55 ods. 5 Trestného zákona, teda že bez vlastnej viny v dôsledku existencie závažných dôvodov trest povinnej práce nevykonal.

Odsúdený tak v konaní pred prvostupňovým súdom, ani v sťažnostnom konaní, nepredniesol žiadne argumenty, ktorými by bolo možné ospravedlniť to, že v stanovenej dobe nevykonal uložený trest povinných prác v určenom rozsahu. Z uvedených dôvodov preto možno uzavrieť, že alternatívny trest povinnej práce u odsúdeného zjavne nespĺnil svoj účel a odsúdený vlastným zavinením vytvoril zákonné podmienky pre nariadenie výkonu trestu odňatia slobody v zmysle § 55 ods. 4 Trestného zákona.

Keďže krajský súd nezistil žiadne dôvody pre zmenu napadnutého uznesenia, ktoré by boli v prospech odsúdeného, sťažnosť odsúdeného ako nedôvodnú v zmysle ustanovenia § 193 odsek 1 písm. c) Trestného poriadku zamietol.

Toto uznesenie bolo prijaté pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie prípustný ďalší riadny opravný prostriedok.